

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7164/2022
14.07.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Бранке Дражић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драган Кијановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Прекршајни суд у Београду, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гжрр 714/21 од 15.12.2021. године, на седници одржаној 14.07.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против решења Вишег суда у Београду Гжрр 714/21 од 15.12.2021. године.

Образложење

Први основни суд у Београду, решењем Прр 116/21 од 10.06.2021. године, констатовао је да је повучена тужба тужиље (став први изреке), одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка (став други изреке) и отказао рочиште заказано за 15.06.2021. године у 09,45 часова (став трећи изреке).

Виши суд у Београду, решењем Гжрр 714/21 од 15.12.2021. године, преиначио је решење Првог основног суда у Београду Прр 116/21 од 10.06.2021. године, у ставу другом изреке, тако што је обавезао тужену да исплати тужиљи на име трошкова парничног поступка износ од 18.000,00 динара, у року од осам дана од дана пријема преписа решења (став први изреке). Обавезао је тужену да исплати тужиљи на име трошкова другостепеног поступка износ од 12.000,00 динара (став други изреке).

Против решења другостепеног суда, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. а у вези члана 413. и 420. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20), утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано, да, ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у

овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана, да, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана, подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењима сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

Како се ревизијом побија другостепено решење којим је одлучено о трошковима поступка, који у конкретној ситуацији не чине главни захтев, то ревизија тужене није дозвољена.

У конкретној ситуацији, у преиначујућем делу става првог изреке побијаног другостепеног решења, нема места ни примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, о дозвољености ревизије, с обзиром на то да је у том делу одлучено о трошковима поступка, као споредном тражењу и да се ради о спору мале вредности, имајући у виду вредност предмета спора означену у тужби у износу од 60.000,00 динара, који износ је предмет тужбеног захтева.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. а у вези члана 420. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Марина Милановић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**